

Ducat kilometrov za 360 stopinj, #61/100

Z vsakim korakom bolj sem se strinjala s trditvijo, ki sem jo neke prebrala, da sodijo Dolomiti med najlepša gorovja na svetu – Že proti koncu 19. in v začetku 20. stoletja je bila Cortina elitna destinacija prvih britanskih turistov

Tekst in fotografije: **Andreja Frankovič**

Za tvoj rojstni dan te peljem na izlet v neznano, sem naznanila v prvih dneh julija. Res sem hvaležna, da moj sopotnik (skoraj) vedno sprejme moje potepuške ideje, in tudi tokrat se ni upiral. Malo ga je sicer skrbelo, ko sem mu razložila, kaj si mora spakirati, da bomo »pripravljeni na vse«, saj so bili Dolomiti tudi zame pot v neznano. Pravzaprav še bolj; on je tam vsaj smučal.

Kam gremo, je izvedel šele na enem od številnih ovinkov na tri četrt poti, ki je trajala kar precej dlje, kot sem ocenila. Ker smo – veliko namerno, malo pa tudi ne – seveda ubrali stransko, daljšo pot. A tudi pot je cilj, sploh če je slikovita in se po njej ter ob njej pelješ oziroma ustavljaš prvič.

Akumulacijsko jezero Sauris me je kljub nizkemu vodostaju navdušilo s svojo turkizno modro barvo in vrtoglavi pogledom s 136 metrov visokega jezua v globoko in ozko sotesko reke Lumiei. Ko je bil leta 1948 dograjen, je veljal za največji jez v Italiji in enega največjih v Evropi. Tudi odmaknjene gorske vasice s svojimi razglednimi legami in lepo ohranjeno tradicionalno arhitekturo ter ceste, mojstrsko speljane čez prelaze in skozi predore, me niso pustile ravnodušne. Za zaveso doline Ampezzo, kot bi lahko prevedli ime Cortina d'Ampezzo, nas je pričakalo znano turistično središče, katerega

prebivalstvo na vrhuncu zime in poletja naraste za desetkrat. Ob našem obisku na srečo ni bilo pretirane gneče ali pa smo se ji uspešno izogibali. Že proti koncu 19. in v začetku 20. stoletja je bila Cortina elitna destinacija prvih britanskih turistov. Mimogrede, na Britance je kot kaže res naredila dober vtis, saj se je tudi najbolje prodajani avtomobil v Združenem kraljestvu v 70. letih 20. stoletja – Ford Cortina – imenoval po smučarskem središču Dolomitov. Po prvi svetovni vojni se je britanskim gostom pridružila še italijanska elita.

Leta 1944 je bila Cortina predvidena za prizorišče zimskih olimpijskih iger, a so bile zaradi 2. svetovne vojne odpovedane. Zamujeno so nadoknadili 12 let pozneje, ko je Cortina dokončno (p)ostala svetovno znana turistična destinacija. Danes ima poleg številnih hotelov, apartmajev in drugih nastanitev tudi tri kampe, nanizane vzdolž zelo živahne gorske reke Boite, ki teče skozi mesto.

V enem od njih smo našli kotichek zase tudi mi štirje: midva s slavljencem ter pasja pohodnika Fly in Jagi. »Kje ste pa vi spali na smučanju?« me je zanimalo, ko smo se po zanimivi vožnji končno pripeljali v mesto, čeprav sem že vnaprej dvomila, da bom dobila kakšen uporaben odgovor. Nisem se motila in tudi v naslednjih dneh ohranila vlogo lokalnega vodnika – začetnika.

Fotogenična lokacija

Eno najbolj znanih in fotogeničnih lokacij v Dolomitih, trojček vrhov Tre cime oziroma Drei Zinnen di Lavaredo, ki dosežejo skoraj 3000 metrov nadmorske višine (Mala 2857 m, Velika 2999 m in Zahodna 2973 m), smo »napadli« navsezgodaj. Mimo ledeniškega jezera Misurina, ki med drugimi privablja ljudi, ki jih pestijo težave z dihalci, smo po gorski cesti dosegli območje Naravnega parka Tre cime – Drei Zinnen, ki od leta 2009 sodi pod Unescovo svetovno dediščino Dolomiti.

Naš cilj oziroma izhodišče je bila kočica Auronzo na nadmorski višini 2320 metrov, kar je primerljivo z lego najvišjih koč pri nas: Staničevo kočico, Planiko ali kočico na Doliču pod vrhom Triglav. Parkirišče je veliko, a kot sem se lahko prepričala ob vrnitvi, je priporočilo, da je treba priti dovolj zgodaj, povsem na mestu. Ne le zaradi parkirišča, pač pa tudi zato, da si na sicer široki in udobni pešpoti zagotoviš dovolj miru.

Preko Treh vrhov, katerih vertikalne stene so dosegljive le športnim plezalcem, je do leta 1919 potekala meja med Avstro-Ogrsko in Italijo, še danes pa tu poteka jezikovna ločnica med nemško in italijansko govorečim večinskim prebivalstvom. Tako naju ni presenetilo, da je na tem mejnem območju mogoče že na daleč opaziti številne utrdbe, rove, strelne line, železne lestve in spominske plošče iz obdobja prve svetovne vojne. Krožna pot, dolga približno 12 kilometrov, ponuja udoben in ne preveč naporen 360-stopinjski pogled veličastne trojice.

Ena najbolj znanih in fotogeničnih lokacij v Dolomitih, trojček vrhov Tre cime oziroma Drei Zinnen di Lavaredo, doseže skoraj 3000 metrov nadmorske višine.

Prvi, skoraj raven del poti mimo kapele do kočice Lavaredo je prava »avtocesta« in z njo smo hitro opravili. Malo več energije je bilo potrebne za vzpon na sedlo, za katerega smo izbrali manj obljudeno stezo, ki vodi mimo dveh jezer. Na Flyjevo razočaranje sta bili skoraj suhi, a za pokušino je vendarle bilo.

Impresivni razgledi

Že ves čas impresivni razgledi na okoliško pokrajino so na sedlu poskočili še nivo višje. Z vsakim korakom bolj sem se strinjala s trditvijo, ki sem jo neke prebrala, da sodijo Dolomiti med najlepša gorovja na svetu. Pa tako blizu jih imamo! Onkraj sedla se je v daljavi pokazala naslednja kočica na poti, A. Locatelli oziroma Dreizinnenhütte, ki velja za idealno razgledno točko na severne stene Treh vrhov. Široka in udobna pot do nje se ves čas rahlo spušča, pogledi na Tre cime s severne strani pa so čedalje bolj odprti.

Pri planinski koči, kjer obiskovalcev res ni manjkalo, smo si tudi mi privoščili krajši postanek in počakali, da so se meglice okrog Treh vrhov umaknile. Ko so se nam naposled le prikazali v vsem svojem sijaju, smo se podali na veliko manj obljudeno in precej daljšo pot, ki

Ledeniško jezero Misurina med drugimi privablja ljudi, ki jih pestijo težave z dihal.

se najprej spusti še precej nižje, do dna doline, od koder je odzvanjala prava simfonija kravjih zvoncev, in se nato mimo koč Langalm vrne na izhodišče. Glede na to, da je bil ta del poti precej bolj miren in pohodniški vtis pristnejši, si upam trditi, da se večina izletnikov vrača po isti poti nazaj in se tako prikrajša za najbolj slikovit del krožne poti. Čeprav se je dolina zdela tako blizu, smo kar nekaj časa vijugali po stezi navzdol, da smo dosegli najnižjo točko na poti. Srečanje s čredo krav na dnu doline je bilo prav zabavno, pa tudi nekoliko stresno. Jagi je bila dokaj ravnodušna, Fly pa se je zdelo bolje, da se jim izogne, kolikor daleč gre. Krave se niso pustile motiti, zdeli smo se jim zelo zanimivi, naša pot pa je prečkala njihov pašnik točno po sredini. Tudi midva s Tomažem domačinkam nisva zaupala kar na prvo žogo. Bile so radovedne, a k sreči zelo miroljubne. Tako smo se brez težav sprehodili med njimi, na drugi strani doline pa se je začela steza ponovno vzpenjati.

Trije vrhovi in obljubljena jezerca

»Naši« Trije vrhovi, predmet občudovanja in razlog za izlet, so ob pridobivanju višine in hkratnem pomikanju proti jugozahodu spet pokazali drugačen obraz, tudi bližina je naredila svoje in šele iz tega zornega kota so se pokazali v vsej svoji veličini. Tik preden smo

dosegli še četrto koč na poti, Langalm, si je Fly našel potoček z ravno dovolj vode za zasilno osvežitev. Če bi on izbiral, bi ostali kar tam, saj ni mogel pogledati na zemljevid, da bi videl, da ga nedaleč stran čakajo kar tri jezerca. Še prej sva prišla na svoj račun midva s Tomažem: med prijetnim postankom pred koč Langalm sva ob sadni piti in vrhunski kavi, kakršna se za Italijo spodobi, lahko uživala v prekrasnih razgledih daleč naokrog. Pasja pohodnika pa v senci.

Obljubljena jezerca so bila za Flyja zagotovo vrhunec dneva in nagrada za večurno hojo. Tudi Jagi je pogumno zakorakala v vodo, a je bila z ohladitvijo hitro zadovoljna. Njenemu »bratu« je bilo kot običajno težje dopovedati, da gremo naprej. Do cilja pa nas je ločilo še nekaj klanca, polje možicev, med katerimi sem si tudi sama izbrala enega, da sem mu dodala naš kamenček, še nekaj krasnih razgledov proti jugu in čisto na koncu presenečenje nad številom avtomobilov na parkirišču. Splačalo se je zgodaj vstati ... ■

Za zaveso doline Ampezzo, kot bi lahko prevedli ime Cortina d'Ampezzo, nas je pričakalo znano turistično središče, katerega prebivalstvo na vrhuncu zime in poletja naraste za desetkrat.

